

SÁM MEZI VŠEMI

Katrin Walldová

Katrin Walldová

**SÁM
MEZI VŠEMI**

Mým čtenářům

Prolog

Bylo mi dvacet čtyři let, když jsem nastoupil na soukromý chlapecký internát jako vychovatel. Často si vzpomenu na Jimmyho, kluka ze třetího... Měl dlouhé, světle hnědé vlasy – k mé smůle věčně stažené do culíku tmavě modrou gumičkou, velké zelené oči a pusku tak akorát na obšťastnění mé maličkosti.

Moje pracovní doba se dělila na noční a denní směnu, od pondělí do neděle. Střídal jsem se s Kevinem Ortonem, padesátiletým chlápkem, který to chtěl na internátu přetrpět do penze. S kluky to uměl, ale občas už mu docházely síly, takže jsem bral někdy služby i za něj. Nevadilo mi to, stejně jsem nic jiného na práci neměl. Soukromý život veškerý žádný, ani moc koníčků a s rodinou jsme si přestali rozumět během mých studií na vysoké. Chtěli ze mě doktora... jenže já šel na pedárnu.

Dodnes si vzpomínám na většinu kluků. Každý měl něco do sebe, každý byl něčím výjimečný a zapamatovatelný. A většina z nich si za ty tři roky zkusila, co to je zakázaná láska. Včetně mě.

Že jsem gay, mi došlo někdy ve čtrnácti letech. Smiřoval jsem se s tím pozvolna a nenásilně. Rodina se to dozvěděla nedávno, ale nijak se k tomu nevyjádřila. Když se vidíme, probíráme většinou politiku, nebo dění ve světě. Nic, co by můj život z rodinného hlediska obohatilo. Ale aspoň mě nezatratili.

Odjakživa jsem realista a je mi jasné, že z heterosexuála gaye neuděláte, ale tři roky s malými přestávkami pouze v mužské společnosti, ještě v odříznuté rezervaci, kde dávají lišky dobrou noc, z vás mohou udělat i něco mnohem horšího, než jedince s jinou

sexuální orientací, třebaže dočasnou. Naštěstí jsem takových případů na internátu moc nezažil. A že jsem to shledal něčím horším? Ne každý se s takovým vývojem událostí smíří. Ne každý ho přijme, přetrpí a dokáže jít dál.

1. kapitola

Jimmy si utřel koutek bříškem palce a ještě ho pro jistotu olízl jazykem. Byla radost na něj pohledět, když polykal. Tvářil se při tom potěšeně a nebylo to hrané. To už jsem dokázal poznat. Taky jsem ho k tomu nenutil, jednal jen ze své vlastní vůle.

S provokativním pohledem mě pohládl po zadku a nezapomněl si plácnout.

„Chceš mi to oplatit?“

„Ne, líbilo se mi tvoje plácání, bude mi chybět,“ připustil. Tohle bylo naše poslední setkání. Další den končil školní rok. Věděl jsem, že už se s Jimmym nikdy nevidím a samozřejmě, že na něj nikdy nezapomenu. Než opustil můj kutloch, rozpustil si vlasy a sedl mi na klín. Nechal mě s těmi hebkými provázky naposledy pomazlit a pak odešel.

O dva měsíce později jsem se vrátil do pracovního procesu. Čekali na mě kluci, které už jsem znal, jen byli všichni o jeden školní rok starší, a pak ti, kteří na internát nastoupili jako nováčci. Myslel jsem si, že už mě po prvním roce nemůže nic překvapit, ale mýlil jsem se.

Ten rok nastoupil do třetího kluk jménem Tommy. Přerádili ho z jiného ústavu k nám, protože si s ním nevěděli rady. Asi by bylo dobré upozornit na to, že škola, na které jsem působil, se zaměřovala na výuku mladých delikventů. Nebylo to vězení, ani pasták, jak si

hodně lidí myslelo, ale tihle kluci měli problémy se začleněním mezi své vrstevníky v normálních státních školách.

Většina z nich po příchodu do naší školy změkla a usměrnila se, tenhle kluk ale ne. Tommy byl od samého začátku hajzlík první kategorie. A nejvíc to odnášeli kantoři a vychovatelé. Naneštěstí měl své osobité kouzlo, které bylo dost těžké přehlížet. Když už jsem ho nechtěl zabít, toužil jsem ho ošukat. Chtěl jsem píchat jeho sladkou prdelku, kterou přede mnou vždycky nakrucoval, když odcházel z kanceláře s napomenutím, nebo dokonce důtkou. Někdy mi připadalo, že všechny ty průšvihy dělá schválně, jen aby mě mohl provokovat. Během prvního měsíce byl na koberečku snad každý druhý den.

Myslel jsem si, že mi jednou dojde trpělivost, ale čím víc se o to on pokoušel, tím víc jsem byl odolnější. Uvědomil jsem si, že je to hra. Hra na kočku a myš. Možná se Tommy úspěšně vyhýbal mým pastičkám, ale sýru odolat nedokázal. Čekal jsem na okamžik, až po něm natáhne svou nadržanou pacičku. Čekal jsem na chvíli, až bude maximálně hladový!

„Co naše beznadějná existence provedla dnes?“ zeptal se mě jednoho dne u večere náš údržbář Isaac. Tommy měl mezi personálem internátu hodně přezdívek a Isaak používal většinou tuto. Pochopitelně žádná z nich nebyla lichotivá, protože nikdo na Tommym neshledával nic dobrého.

„Kupodivu ještě nic,“ ušklíbl jsem se.

„Máš s ním svatou trpělivost. Až něco provede mně, tak ho zabiju,“ přiznal se mi Isaak.

„Možná to nebude dlouho trvat. Stejně to dělá jen proto, aby nás vytočil, a až jemu dojde trpělivost, že to nezabírá, zaměří se na někoho jiného,“ ukázal jsem na svého kolegu prstem.

„Děláš si srandu?“

„Ani v nejmenším,“ zasmál jsem se. Isaac neměl moc trpělivosti. Dokázal být ukázkový příklad uzlíčku nervů. Tedy, pokud šlo o práci. V soukromí se uměl hodně ovládat, vlastně až moc.

„Vylížeš mě dneska?“ naklonil se ke mně s vyzývavým pohledem.

„Chtěl bys?“

„Můžu já tebe,“ navrhl. Jen to ne, to bych se tak třikrát udělal, dřív než by mě přestal trápit.

„Ne, já tebe... v půl osmé. Jako obvykle.“

„Ok, budu se těšit, pus. Zatím.“ Zvedl se od stolu.

Ještě jsem ho chvíli sledoval, když odnášel nádobí k výdejnímu okénku, pak jsem se vrátil v myšlenkách k beznadějně existenci. Jemu bych lízal cokoli, na co by si vzpomněl, ale to dřív bych mohl olízat celý učitelský sbor. Musel jsem si na něj nechat zajít chuť, protože pak by moje autorita šla akorát tak do háje. Nutno podotknout, že jsem si nedělal příliš velké starosti s tím, jaké by to mělo následky pro moji vychovatelskou kariéru. Žádný z kluků, který se se mnou dostal do úzkého kontaktu, nikdy nebyl pod zákonem, takže jsem to prostě neřešil.

Po večeři jsem se vrátil do svého pokoje. Měl jsem ještě půl hodinky na relax po večeři, pak mě opět čekala noční směna na intru.

Hodil jsem si dlouhou sprchu. Bylo fajn, vědět o dostaveníčku předem, abych se mohl pořádně vyvonět. Uznávám, že asi nebylo moc vhodné a výchovné, domlouvat si rande v pracovní době a na pracovišti, ještě rande takového rázu, ale kdybych nakoukl do

nejrůznějších skryších, narazil bych za jeden večer na pět, možná šest podobných sešlostí a někdy se ani nejednalo o páry, nebo jedince.

Jediné, o co mi šlo, byla bezpečnost, takže jsem klukům potají dával do pokojů kondomy. Nechtěl jsem, aby se cítili trapně, kdybych jim je někde podstrčil osobně, tak jsem to dělal takhle.

Lawrence - kluk na úklid a moje bokovka na dlouhé nedělní večery - mi podával zprávy o počtu vyhozených použitých a nepoužitých kondomů. Poměr byl naštěstí uspokojující. Kluci na sebe byli opatrní.

Spokojený jsem vyrazil do práce, což bylo na druhé straně budovy. Po cestě jsem potkal pár kluků, kteří se vraceli z večere. Napadlo mě, že by to mohl být klidný večer. Žhavá půlhodinka strávená s Isaacem v mojí zašívárně a pak zbytek noci s knížkou nebo hudbou do uší. Docela jsem se těšil.

Po příchodu do kanceláře jsem si udělal kafe, abych neusnul hned v první hodině noční směny. Poté jsem obešel pokoje. Kluci byli všichni už zpátky a čekali na povolení pro vstup do společenské místnosti, kde se mohli dívat na televizi nebo si zahrát šipky. To byla vždycky šance pro mě. Nekoukali okolo, ale chtěli se bavit a já si mohl aspoň chvíli užívat. Těsně před půl osmou jsem oznámil gongem otevření společenské místnosti a pak už jen vyčkával na Isaaca. Přišel minutu po půl.

Tradičně jsem zamknul dveře. Isaac přešel k pohovce na druhé straně kanceláře a tam si svlékl svůj údržbářský tmavě modrý plášť a kostkovanou košili. Pak si stáhl džíny do půl stehen a klekl si.

Nemluvili jsme při tom! Občas mi nadával do děvek a používal sprostá slova, ale jinak mlčel.

Na každém, s kým jsem si užíval, jsem měl rád něco jiného. A u Isaaka to bylo lízání. Samozřejmě jsem ho potom vždycky ošukal,

ale předtím jsem si ho dlouho vychutnával. Na to, že se celý den hrabal v pojistkách, nebo v jiných opravách a byl ušmudlaný až za ušima, měl naprosto luxusně vymydlenou prdelku. Nepochyboval jsem, že se na návštěvu u mě patřičně dlouho připravuje. A asi se mu to líbilo, protože nebyl týden, kdyby si o to sám neřekl.

Po bouřlivém sexu jsme si vždycky dali cigaretu, seděli na gauči a odpočívali.

„Táta mi zařídil práci v továrně,“ oznámil mi ten večer. Nechtěl jsem si to přiznat, ale na chvíli se mi udělalo těžko. Kdyby mi něco takového řekl u večeře, asi bych se s tím vyrovnal snáz, než po sexu, kdy je člověk tak trochu naměkko.

„A půjdeš tam?“ zeptal jsem se opatrně. Báł jsem se odpovědi. Nikdo neměl tak sladký zadek, jako Isaac. Nechtěl jsem o něj přijít, ani o tyhle bezvýznamné, lehce sentimentální chvílky.

„Asi jo. Jsem tu zavřený už moc dlouho.“ Zamračil se. Měl pravdu. Strávil na internátu nějakých pět let. Nastoupil na školu hned po střední v sedmnácti. Nedivil jsem se, že chce vyletět do světa. I když v továrně to určitě nebylo s prací tak růžové jako u nás. Na intru se moc nepředřel, byl svým pánem. Bohužel, pokud toužil po rodině, tady ji založit nemohl. Vlastně jsem se s ním nikdy moc nebavil na téma jeho orientace. Bral jsem ho jako “svého“, protože do “vztahu“ se mnou šel od začátku.

„To chápu, chceš se už usadit.“

„No, tady jsem usazený až až.“ Dloubl mě do žeber.

„Bohužel ti víc nabídnout nemůžu,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Jo, to vím a ani to nečekám. Třeba se vrátím, když mi to tam nebude vyhovovat. Nechci nad tím moc přemýšlet,“ vysvětlil mi. Isaac byl chytrý kluk, naučil se věci moc neřešit a prát se s nimi, až když došly do extrému.

Obdivoval jsem ho, i když dokázal občas vylítnout jak čert z krabičky.

„Že ty se bojíš našeho nováčka? Nebo spíš toho, abys ho nezabil,“ dobíral jsem si ho.

„Máš pravdu. Nechci skončit na doživotí v lochu, tak radši odejdu,“ usmál se.

Než odešel z mojí kanceláře, dal mi pusu na tvář. Normálně to nedělal, vlastně si nepamatuju, s kým jsem se naposledy líbal, proto mě to svým způsobem zasáhlo. Seděl jsem na gauči a pozoroval dveře, kterými odešel, ještě nějakou chvíli. Když jsem se konečně vzpamatoval, byl čas rozpustit sebranku ve společenské místnosti.

„Večerka, pánové!“ zatleskal jsem mezi dveřmi do menšího sálu, který byl vybavený několika stoly, křesly, televizí a elektronickými šipkami. Skříně se stolními hrami a knížkami většinou nikdo nevyužíval, ale museli jsme je na intru mít, aby byla inspekce při svých kontrolách spokojená.

Kluci se po mé výzvě začali otráveně odebírat do svých pokojů, kromě Tommyho.

Nepřekvapilo mě to. Nikdy nikoho neposlouchal, tím spíš hlavní autoritu. Od začátku mě ignoroval a naše hra spočívala v tom, kdo z koho. Nakonec ale stačilo si ho nevšímat, odejít do kanceláře a počkat, až se zvedne sám. Musel jsem to probrat s ostatními kluky, kterým vadilo, že mu prodloužené pobyty v herně prochází. Měli jsme tajnou úmluvu, některým klukům stačila sem tam nějaká mlaska po večeri v podobě čokolády nebo nanuku, jiným jsem dovolil potají sledovat porno. Tommy to pochopitelně nevěděl, ale díky tomu jsem ho mohl ignorovat stejně, jako on mě.

„Půjdeš spát?“ zeptal jsem se bez zájmu. Už jsem se otáčel, že odejdu, protože jsem odpověď pochopitelně nečekal, jenže ten vykuk promluvil.

„Jo, za chvíli.“ Zvedl hlavu a zadíval se mi vyzývavě do očí.

Asi jsem se ještě nezmínil o tom, jak luxusně Tommy vypadal. Že měl nádherné blond vlasy, oči jak rumové pralinky a rty, co by mě dokázaly přivést k šílenství už jen tím, kdyby na mě promluvily z mnohem menší vzdálenosti. Po jeho malém rozkošném zadku jsem se podíval pokaždé, když prošel kolem. Nemohl jsem zkrátka odolat. Dokázal jsem si představit, jak by mi omotal své hubené nohy kolem boků, než bych do něj začal přirážet. A jak by mu ty blondáté prameny litaly kolem hlavy, kdybych ho bral zezadu. Uměl jsem si též představit, jak se do něj pokouším dostat jazykem a jak u toho řve slastí. Asi bych ho musel vytáhnout někam ven do lesa, aby to nikdo neslyšel, bohužel i to bylo na seznamu mých představ. Vlastně jsem se divil, že jsem při své posedlosti jím ještě neudělal nějakou osudovou chybu ve své výchovné metodě.

„Ok,“ řekl jsem a co nejrychleji odešel. I při tom jednom blbém slůvku jsem měl stažené hrdlo vzrušením.

Po cestě do kanceláře jsem potkal Lawrence, který se ke mně hned přidal.

„Už máš odpracováno?“ zeptal jsem se. Potřeboval jsem po setkání s Tommym přijít na jiné myšlenky.

„Jo, nechce se mi ještě spát. Můžu si s tebou dát kafe?“

Zavřeli jsme se v mé pracovně a sedli si ke stolu, jen co jsem mu udělal kafe.

„Vím, že není neděle, ale...“ Podíval se na mě tím nejnevinnějším pohledem. Jimmy byl od přírody koketa, Isaac zase působil jako, že je mu všechno putna, no a Lawrence na mě dělal psí oči, když dostal chuť. Znal jsem je všechny jako své boty.

„Promiň, zlato. Jsem unavený, možná později.“ Spíš bez šťávy, pomyslel jsem si. Nechtěl jsem mezi kluky dělat rozbroje, takže o sobě

navzájem nevěděli a pravděpodobnost, že se mi ještě hodinu nepostaví, by mě mohla prozradit.

„Já jen, že bychom to mohli dělat celou noc, mám sebou velkou zásobu balíčků, není se čeho bát,“ pousmál se.

Něco mi na tom nesedělo. Možná se usmíval, ale jeho oči působily našťavaně. Chtěl mi snad něco naznačit?

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se. Lawrence pak na stůl vysypal všechny svoje kapsy. Měl v nich nějakých třicet kondomů. Těch, co jsem klukům dával potají do pokojů.

„To není dobré,“ utrousil jsem.

„Všechny byly v jednom koši, takže se buď domluvili, nebo...“

„Nebo jim je někdo sebral a vyhodil sám,“ doplnil jsem ho. Nevěřil jsem, že by kluci tohle udělali, celou dobu to fungovalo a nebyl sebemenší problém. Nerozbalených kondomů Lawrence moc nenacházel.

„Ten zmetek!“ zasupěl jsem.

„Že uhodnu, o kom mluvíš,“ odušil Lawrence.

„Jo! Dneska mi ještě nic neprovedl. Měl jsem to čekat.“

„Jak můžeš čekat takovou podlost, Adame? Tohle může udělat jenom ubožák. Pochybuju, že ty kluky, kteří to dělají noc co noc, odradí, že nebudou chránění,“ rozčílil se i Lawrence. A měl svatou pravdu. Toleroval jsem tajné úlety, protože jsem je měl sám na triku, ale podařilo se mi je aspoň trochu distancovat od nebezpečí, jelikož ne každý z těch kluků se o prázdninách choval slušně. A pak přijde nějaký zasranej zmrda a všechno pokazí!

„Tentokrát zašel moc daleko!“ Zvedl jsem se ze židle a začal přecházet po kanceláři sem a tam. Nohy mě chtěly odnést ke dveřím a pak dál a dál... až na pokoj číslo osm, kde bych toho hajzla chytil

pod krkem a narval mu ptáka do zadku bez ochrany, aby poznal pořádný strach. Jenže to bych zavařil akorát tak sobě.

„Co budeš dělat?“ nařkl Lawrence opatrně. Zastavil jsem se a pokusil své tělo uklidnit tím, že jsem si založil ruce na prsou.

„Promluví si s ním,“ řekl jsem rázně.

„Myslíš, že tě bude poslouchat? Akorát se ti vysměje.“

„Jestli to nepomůže, nasadím účinnější zbraně, to se neboj!“

V tu chvíli jsem o tom byl přesvědčený. Prostě jsem věřil, že toho zatraceného zmetka Tommyho pokořím.

2. kapitola

Lawrence mě přemlouval, ať za naším proslulým vyvrhelem nechodím, ale nedal jsem si říct.

Bylo mi jasné, že ho ještě najdu v herně.

„Budeš pokoušet moji trpělivost? Líbí se ti to, hm?“ Nakráčel jsem do místnosti s rukama v kapsách. Potřeboval jsem ho zmást. Ruce v kapsách hlásily „nemáš šanci mě vytočit“ a zvýšený hlas zase, že není dobré si mě proti sobě poštvat. Snažil jsem se mu to dávat najevo vždycky, ale úspěšně to ignoroval, jako celou moji osobu.

Tommy seděl v křesle, přesně tam, kde jsem ho předtím zanechal. Bez evidentního zájmu otočil hlavu, zvedl obočí a pak ji zase vrátil zpátky. V televizi běžel nějaký akční film, který byl pro něj důležitější.

„Nevím, o čem mluvíš,“ zabručel si spíš pro sebe.

Vzal jsem si od jednoho ze stolů židli a postavil ji vedle křesla. Když jsem si sedl, znovu se na mě podíval.

„Ale víš. Prolezl jsi všechny pokoje a sebral klukům dárky ode mě,“ připomněl jsem mu. Kdyby mu náhodou selhávala paměť.

„Takže jsi to byl ty,“ zkonstatoval a znovu se vrátil pohledem k televizi. Byl jediný, kdo se mnou mluvil tímhle způsobem. Nikdo další si to nedovolil a i tak jsem cítil, že by to mohlo být ještě horší. Do prdele mě sice neposlal, ale určitě to měl už několikrát na jazyku.

„Co já?“ zeptal jsem se. Musel se nějak rozmluvit. Na koberečku ve vychovatelně mu většinou stačilo pár slov a byl se mnou hotový.

„Jak často chodí inspekce na kontroly?“ odpověděl otázkou. Při těch slovech mě slušně zamrazilo. Proč jsem měl pocit, že směřuje někam, kde se mi fakt nebude líbit?

„To tě nemusí zajímat.“

„Ale je by mohlo zajímat, že podporuješ mládež v sexu na území školy.“ Zamrkal významně. Pomalu, ale jistě to ve mně začínalo vřít. Sliboval jsem si, celou cestu z kanceláře do herny, že se už znovu vyjebat nenechám, ale to jsem nečekal takovou podpásovku.

„Chceš mě vydírat?“ postavil jsem se přímo před něj.

„Mohl bys laskavě uhnout? Rád bych viděl ten film!“ odsekl. Docílil toho, že jsem televizi vypnul.

„Seš kretén? Hned to pusť!“ Zvedl se se zařatou pěstí. Chytil jsem ho za zápěstí a zkroutil mu ruku za záda. Jinak by mi jednu vypálil.

„Tohle si ke mně dovolovat nebudeš!“ zasyčel jsem mu do ucha.

„A ty si můžeš dovolovat? Udám tě, abys věděl, a pak ti nepomůže ani hovno!“

„Neser se do toho, co dělám!“ vypěnil jsem. Už jsem ho začínal mít plné zuby.

„Nebudu podporovat zasraný buzeranty!“ Otočil se a plivl mi do tváře.

Nechtěl jsem to udělat, nikdy jsem žádného z kluků neuhodil, ale tohle bylo opravdu moc. Vrazil jsem mu pořádnou facku, až se musel otočit za hlavou celým tělem, jinak by si snad zlámal vaz. Se zafuněním dopadl zpátky na křeslo a přitiskl si na tvář dlaň.

„Přestaň se srát do mojí práce! Nikdo tu na tebe není zvědavý a na tyhle homofobní kecy už vůbec ne!“

„Ne! Protože i ty seš zasranej buzerant!“ přisadil si. Jemu asi jedna facka nestačila. Chytil jsem ho za ruku a vytáhl na nohy.

„Mám ti ho tam vrazit?“ Přitáhl jsem si ho až na tělo. Mlel sebou, třískal mě pěstičkami do ramen, ale bylo mu to houby platné. Když jsem naštvaný, mám dvakrát tolik síly. „Co? Chceš, abych to udělal?“

„To chceš možná ty, buzno!“ zaprskal mi do tváře znovu.

„Možná. Třeba si na tebe někde počítám a narvu ti ho tam, ani nemrkneš. A pak si budeš moct stěžovat inspekci, milej zlatej. Oni vědí, co jste zač. Odkud jsi ty konkrétně přišel a jak ses tam choval. Nikdo jim nemusí vysvětlovat, s čím se tu setkají. A nikoho nepřekvapuje, proč omezují návštěvy na minimum. Přestaň mě prudit, nebo to dopadne moc špatně. Natržený zadek není nic příjemného, to ti garantuju!“

„Cítíš se jako king, co? Když na mě házíš tyhle kydy!“ Zabral vši silou a odstrčil mě.

„Drž klapačku! Prochází ti tu víc, než jsem ochotný snášet. Ale od teď si na tebe posvítím. Okamžitě jdi do svého pokoje!“ Ukázal jsem prstem ke dveřím.

„Naser si!“ zaprskal. Pověstný pohár mé trpělivosti právě přetekl o druhou kapičku.

Natáhl jsem po něm ruku a chytil ho za límeček trička. Než stihl něco namítat, vyvedl jsem ho z herny a pak s ním zamířil k pokoji. Do toho jsem ho doslova hodil. Bylo mi jedno, že upadl na zem, v tu chvíli by mi bylo i jedno, kdyby si o něco rozbil hlavu a umřel.

Nenáviděl jsem ho! Jeho nadřazené kecy, aroganci a v neposlední řadě homofobii, kterou mi nečekaně vmetl do tváře. Možná jsem byl v hloubi duše zklamaný, že se mé představy drsného sexu s Tommym díky jeho postoji nikdy neuskuteční, ale nemohl jsem dopustit, aby mě to přemohlo, protože pak bych byl vychovatel na dvě věci.

Třískl jsem dveřmi a odešel do kanceláře, kde na mě pořád čekal Lawrence. Vypadalo to, že bude chtít zdrhnout, když uviděl můj vzteky rudý obličej. Naštěstí se dokážu dostat rychle do klidu, tuhle schopnost jsem si musel natrénovat, než jsem nastoupil do práce, jinak bych asi pozabíjel každého, kdo by mi přišel do cesty. A to by si Lawrence rozhodně nezasloužil.

Nějak jsem vyтуšil, že odezva od nepřátelské strany přijde dva dny po naší roztržce. Věděl jsem, že se bude chtít pomstít a něco mi provede, jen jsem odhadoval, kdy. Nechal si jeden den na vyztekání a vymyšlení plánu, jak si ukrást sýr a přitom se nenechat lapit pastičkou, a ten další zaútočil.

Neděle byla vždycky klidnější, než ostatní dny. Kluci dostávali vycházky, takže vyráželi do jediného obchodu se smíšeným zbožím v okolí patnácti mil na točenou limonádu. Prváci vycházky neměli, takže se mnou o nedělích držel službu Kevin. On byl na internátu a já venku s ostatními. Nebo naopak.

Ten den jsme si to vyměnili, protože byl Kevin moc líný někam jít a mně se zachtělo čerstvého vzduchu.

Většinou jsem tedy chodil s kluky ven já. Měli jsme dobré vztahy, respektovali mě a já jim nedělal ze života peklo, tak proč by to nemohlo fungovat?

Protože bylo ještě pěkně a relativně teplo, sedli jsme si s pitím na otlučené zelené lavičky před obchodem a jen tak mleli o životě na internátu. Někdo to bral v pohodě, jiní se těšili, až vypadnou a taky jsem si vyslechl pár stížností na některé učitele.

Nejméně oblíbený byl asi John Cassidy, učitel matematiky. Pořádný ras. Zastával výchovu staré školy, takže se občas kluci nevyhnuli tělesným trestům nebo hodinám po škole. Byl jsem docela rád, že se o něm kluci zmínili přede mnou. Měl jsem v plánu ho nějak usměrnit. Nechtěl jsem, aby zneužíval svého postavení. Tedy pokud si to opravdu nezasloužili.

Nakonec se o něm rozpovídal Tobi Klain, drobný druhák s pihatým obličejem a zrzavými vlasy. Měl jsem toho kluka rád, nebyl

konfliktní typ, jen si žil ve svém světě a rodiče to nějak nepochopili, nebo co, takže ho dali na naši školu.

„Minule jsem dostal pravítkem přes prsty,“ postěžoval si Tobi. Kluci začali přikyvovat.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Protože mi u domácího úkolu chyběl datum,“ svěsil benjamínek drobná ramínka. Bylo mi ho líto.

„Fakt to přehání, pane vychovateli. Možná mu doma žena nechce dát, tak si to vybíjí na nás,“ ozval se Christian. Hubený třeták s prořízlou pusou a emo vlasy.

Co jsem věděl, učitelé jezdili na víkendy domů, v sobotu a neděli se neučilo, takže mohli žít své životy i mimo internát. Já bydlel celou dobu tady a jezdil domů akorát na prázdniny. Měl jsem víc důvodů, být frustrovaný, než ten saďour Cassidy, ale na nikom bych si to v životě nevybíjel.

„Jo! V pondělí mi tak seřezal prdel, že jsem si nemohl sednout.“

Proč mi takové věci unikaly? Luke, který se přiznal k tomuhle, mi v pondělí nic neřekl. Určitě bych ho nechal odpočívat v pokoji a nehnal mezi ostatní do herny.

Co byl tenhle Cassidy zač? Jaké si léčil mindráky na mých klucích? Rozhodl jsem se tomu přijít na kloub, nelíbilo se mi to a nechtěl jsem to tak nechat. V první řadě mi museli říct, pokud by se něco takového stalo znovu.

„Cos provedl, Luku?“ zajímal jsem se. Mladík se zatvářil trochu provinile, asi něco opravdu provedl.

„Já... Při písemce jsem nakouknul jednou do knížky. Nebo dvakrát, ale víckrát fakt ne. Byl jsem bezradnej, nechci začít školní rok koulí.“

„No a teď máš na zadku jelita a koule tě nemine. Počítám, že zítra ty písemky dostaneme! Stálo ti to za to?“ plácl si do něj Christian.

„Chrisi, to není moc pěkné,“ napomenul jsem ho.

„Soráč.“ Sklopil provinile pohled. Víc jsem od něj nechtěl a ani nečekal.

„Luku? Chci, abys mi to příště řekl, ok? Kde tě vůbec seřezal, že o tom neví ostatní?“ zadíval jsem se na něj podezíravě.

„U sebe v kabinetu. Stáhnul mi kalhoty a...“

„Cože? Si děláš kozy?!“ pustili se do něj kluci. To už jsem se ke slovu nedostal.

Takže milý pan učitel Cassidy si potrpěl na tělesné tresty, nevyjímaje výprask na holou. Nevěřil jsem, že by to dělal z výchovného důvodu. Muselo v tom být něco víc. Možná záliba v sado-maso, nebo něco horšího. Chtěl jsem tomu přijít na kloub, začal se mi totiž v hlavě rodit nebezpečný plán na zkrocení Tommyho. Netušil jsem, co má v záloze on, čím si na mně po našem extempore zchladí žáhu, ale musel jsem být připravený, abych mohl zasadit odvetnou ránu.

Po vycházkách jsem se vydal do svého skromného bytu na druhé straně budovy. Neměl jsem ho nijak luxusně zařízený, na něco takového ani nebyl čas. Kuchyně, obývací s ložnicí dohromady, koupelna a toaleta, víc jsem k životu nepotřeboval. Musel jsem se připravit na pravidelnou nedělní siestu s názvem Lawrence, takže jsem opět nějaký ten čas věnoval očistě těla. Pak jsem si došel na večeri do jídelny.

V celé škole nebyla jediná ženská, až na skvělou kuchařku Melissu, která mě donutila těšit se na každé jídlo. Někdy jsem kvůli jejím snídaním nemohl ani dospat.

Kdybych nebyl na kluky, dal bych si Melissu za každý nášup, který mi se svým typickým provokativním úsměvem hodila na talíř. Určitě by mi vyšla vstříc, kdybych si řekl. Podle dvojsmyslných řečí, co tak ráda vedla, byla pěkně odvázná a jen tak něčeho se nezalekla. Ale kdysi